

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 72.928 van 2 april 1998
in de zaak A. 49.508/VII-11.634.**

In zake : de n.v. SILVERSILK,
die woonplaats kiest bij
Advocaat D. LINDEMANS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Keizerslaan 3

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat J. NIJS,
kantoor houdende te DENDERMONDE,
Noordlaan 81.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien de akte die de n.v. SILVERSILK op 15 december 1992 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van de Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve en Gemeenschapsminister van Leefmilieu en Huisvesting van 8 oktober 1992 waarbij het door de verzoekende partij op 8 april 1992 ingediende beroep tegen de vergunning van 17 maart 1992, die haar werd verleend door de Directeur-generaal van de AMINAL voor de lozing van ander dan normaal huisafvalwater in de openbare riolering, als niet-ontvankelijk wordt verworpen;

Gelet op het arrest nr. 41.807 van 28 januari 1993 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt verworpen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de beschikking van 18 augustus 1997
die de neerlegging ter griffie van het verslag en van
het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 3 februari 1998
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op
19 maart 1998;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter
M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat
J. BLANCKE die, loco Advocaat D. LINDEMANS verschijnt
voor de verzoekende partij en van Advocaat W. MERTENS
die, loco Advocaat J. NIJS verschijnt voor de verwerende
partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur
E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari
1973;

Overwegende dat de gegevens van de zaak de
volgende zijn :

1.1. De verzoekende partij is een
textielveredelingsbedrijf dat haar afvalwater in de
openbare riolering loost.

1.2. Met een beslissing van 11 april 1984 verleent de directeur van de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij aan de verzoekende partij een vergunning voor het lozen van ander dan normaal huisafvalwater.

1.3. Op 30 september 1986 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in voor het verkrijgen van een vergunning voor het lozen van ander dan normaal huisafvalwater.

1.4. Op 17 maart 1992 wordt, ter vervanging van de vergunning van 11 april 1984, aan de verzoekende partij een "vergunning verleend voor een termijn verstrijkend op 1 september 2011 voor het lozen van ander dan normaal huisafvalwater dat geen gevaarlijke stoffen bevat, afkomstig van in de textielveredeling in de openbare riolering van de Parklaan te Kluisbergen". Aan de vergunning worden een hele reeks lozingsvoorwaarden gekoppeld. Met een brief gedateerd 19 maart 1992 wordt de beslissing van 17 maart 1992 ter kennis gebracht van de verzoekende partij. De verwerende partij beweert dat de bewuste brief gepost werd op 24 maart 1992; de verzoekende partij daarentegen houdt staande dat zij de brief slechts op 30 maart 1992 heeft ontvangen.

1.5. Met een brief van 8 april 1992, aangetekend verstuurd op dezelfde datum, dient de verzoekende partij bij de Gemeenschapsminister van Leefmilieu en Huisvesting beroep in tegen de beslissing van 17 maart 1992. Zij doet daarbij in essentie gelden dat de opgelegde lozingsnormen te streng zijn.

1.6. Op 8 oktober 1992 neemt de Gemeenschapsminister van Leefmilieu en Huisvesting de thans bestreden beslissing : het door de verzoekende

partij op 8 april 1992 ingediende beroep wordt wegens laattijdigheid als onontvankelijk verworpen.

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift als enig middel de schending aanvoert "van artikel 1 van het Koninklijk Besluit van 23 januari 1974 tot vaststelling van de modaliteiten en termijnen van het beroep ingesteld bij de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging en, voor zoveel als nodig, artikel 43 van het Milieuvergunningsdecreet van 28 januari 1985 doordat de bestreden beslissing het hoger beroep, ingediend door de verzoekende partij op 8 april 1992 tardief en derhalve onontvankelijk verklaart, gelet op de datum van 'betekening' van de bestreden beslissing dd. 17 maart 1992, nl. 24 maart 1992, terwijl onder kennisgeving, als bedoeld in art. 1 van het voormeld KB van 23 januari 1974, moet worden verstaan, niet de datum van verzending van de beslissing maar de datum van de ontvangst door de bestemming, zijnde 30 maart 1992"; dat zij bij de toelichting van dat middel verwijst naar diverse arresten van de Raad van State;

2.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord verwijst naar het begrip "kennisgeving" zoals omschreven in artikel 32 van het Gerechtelijk Wetboek dat stelt dat de kennisgeving de toezending van een akte betekent, welke in casu op 24 maart 1992 is geschied; dat zij opmerkt dat zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat de kennisgeving de ontvangst van de bestreden beslissing zou inhouden, moet worden vastgesteld dat die ontvangst redelijkerwijze is gebeurd binnen de 24 uren na de verzending en dat de stelling van de verzoekende partij als zou zij de bestreden beslissing pas op 30 maart 1992 ontvangen hebben als onwaarschijnlijk overkomt; dat zij vraagt dat

de verzoekende partij aan de hand van de briefomslag zou aantonen dat zulks inderdaad het geval is;

2.3.1. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord, voor wat het begrip kennisgeving betreft, verwijst naar het arrest BERTRAND, nr. 39.923, van 29 juni 1992; dat wat artikel 32 van het Gerechtelijk Wetboek betreft, zij aanvoert dat het Hof van Cassatie heeft gewezen dat zowel in het geval van kennisgeving door middel van een gewone aangetekende brief als bij middel van een akte van rechtspleging, de kennisgeving te situeren is op het ogenblik van de ontvangst ervan of desgevallend op de dag waarop de geadresseerde er kennis van kan krijgen. (Cass., 14 mei 1984, Arr. Cass., 1983-84, 1184 en Cass., 2 maart 1987, Arr. Cass., 1986-87, 871); dat zij daaraan toevoegt dat overigens artikel 32 van het Gerechtelijk Wetboek uitdrukkelijk bepaalt dat de daarin opgenomen definitie van kennisgeving enkel geldt voor het Gerechtelijk Wetboek; dat wat betreft het door de verwerende partij gevorderde bewijs van ontvangst van de brief, gedateerd 19 maart 1992, zij antwoordt dat niet zij de tijdigheid van haar beroep dient te bewijzen, maar dat de overheid die de laattijdigheid inroept deze ook dient aan te tonen; dat zij mededeelt dat zij de briefomslag niet meer bezit maar dat zij terzake geen wettelijke verplichting had deze te bewaren; dat zij opmerkt dat zij wel nog de briefomslag van de kennisgeving van het bestreden besluit van 8 oktober 1992 bezit, waarbij een begeleidingsbrief van 13 oktober 1992 was gevoegd, en waarvan de poststempel 20 oktober 1992 was, zodat het aannemelijk is dat ook de beslissing van 17 maart 1992 veel later werd gepost;

Overwegende dat het ten tijde van de bestreden beslissing toepasselijk artikel 1 van het koninklijk besluit van 23 januari 1974 tot vaststelling

van de modaliteiten en termijnen van het beroep ingesteld bij de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging luidt als volgt :

"Het bij het artikel 7 van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging bepaalde beroep, wordt gericht aan de Minister die de Volksgezondheid en het Leefmilieu in zijn bevoegdheid heeft, bij een ter post aangetekende brief, binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing";

dat noch in evengenoemd koninklijk besluit van 23 januari 1974 noch in evengenoemde wet van 26 maart 1971 de term "kennisgeving" wordt gedefinieerd; dat dienvolgens er moet worden van uitgegaan dat kennis maar is gegeven wanneer de bestemming daadwerkelijk in kennis is gesteld van de beslissing en dat, zo de kennisgeving bij aangetekende brief is geschied, de kennisgeving moet worden geacht te zijn gebeurd de dag dat de brief aan de woning van de betrokkene werd aangeboden;

2.3.2. Overwegende dat te dezen de kennisgeving is geschied bij gewone brief; dat noch de verwerende partij, noch de verzoekende partij het bewijs hebben geleverd van hun bewering inzake respectievelijk de datum van het verzenden en van de ontvangst van de kwestieuze brief, gedateerd 17 maart 1992; dat wanneer, zoals te dezen, een kennisgeving van een beslissing niet bij een ter post aangetekende brief is gedaan, het aan de verwerende partij is om te bewijzen wanneer die kennisgeving is gebeurd en bijgevolg wanneer de beroepstermijn is ingegaan; dat dit des te meer klemmt nu de verwerende partij met de bestreden beslissing het door de verzoekende partij op 8 april 1992 ingediend beroep wegens laattijdigheid als onontvankelijk heeft verworpen; dat dienvolgens de bewering in het bestreden

besluit "dat de lozingsvergunning van 17/03/1992 op datum van 24/03/1992 aan de exploitant werd betekend" geen steun vindt in de gegevens van het dossier; dat het middel gegrond is;

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van 8 oktober 1992 van de Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve en Gemeenschapsminister van Leefmilieu en Huisvesting waarbij het door de n.v. SILVERSILK op 8 april 1992 ingediende beroep tegen de vergunning van 17 maart 1992, die haar werd verleend door de Directeur-generaal van de AMINAL voor de lozing van ander dan normaal huisafvalwater in de openbare riolering, als niet-ontvankelijk wordt verworpen;.

Artikel 2.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op twee april 1900 achtennegentig, door
de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	D. VERBIEST,	staatsraad,
	R. STEVENS,	staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

M.-R. BRACKE.